

TẬP 1

HỒI 5

Nhập Môn

Lúc ấy, mọi người trong điện đang đàm đạo, dường như đang thảo luận việc gì.

Vị đạo sĩ trẻ dẫn Trương Tiểu Phàm và Lâm Kinh Vũ đến ngoài cửa, chỉnh đốn lại y bào, rồi cung kính thưa: "Chưởng môn, các vị sư thúc, đệ tử Thường Tiễn phụng mệnh đưa hai vị tiểu..."

Y chưa nói hết, đột nhiên trên đại điện thần quái nghiêm trang, bỗng vẳng ra một tiếng hét ghê gớm, cắt ngang lời y: "Quý, ác quý! Quý!..."

Thường Tiễn kinh hoảng, nhưng Trương Tiểu Phàm và Lâm Kinh Vũ còn kinh hoảng hơn, tiếng hét này chói lói rất tai, nhưng có vẻ rất quen thuộc.

Trương Tiểu Phàm chẳng kịp suy nghĩ nhiều, nhoáng một cái xộc vào trong điện, hét lớn: "Vương nhị thúc, Vương nhị thúc, là thúc phải không?"

Nó bối rối quá, giọng điệu vừa lo lắng, vừa khóc lóc, mọi người trông thấy không khỏi thương xót.

Chỉ thấy đằng sau đám người, chỗ mé tường trong đại điện, một trung niên nam tử ăn mặc lối tiểu phu, hai tay ôm đầu, co rúm người vào sâu trong góc, toàn thân run bần, từ các kẽ tay vẫn rỉ rả vọng ra tiếng kêu: "Quý, quý..."

Trương Tiểu Phàm với Lâm Kinh Vũ vừa vào theo đều lập tức nhận ra người này chính là một tiểu phu trong thôn Thảo Miếu, họ Vương, sắp hàng thứ hai, người rất lương thiện, lúc nào cũng cười ha ha, đối xử với đám trẻ con bọn nó rất tốt, ngày thường sau những lúc lên núi đánh củi, đều mang quả rừng về chia cho bọn chúng.

Trương Tiểu Phàm chẳng suy xét gì, chạy ào tới bên mình Vương nhị thúc, ôm choàng lấy vai nó, gọi to: "Vương nhị thúc, rốt cục là đã xảy ra chuyện gì? Vì sao mọi người trong thôn đều, đều chết cả? Lại còn, mẹ cháu nữa! Cha cháu nữa! Họ ra sao rồi? Thúc nói đi!"

Vương nhị thúc nghe thấy Trương Tiểu Phàm liên tục truy vấn, tựa hồ có chút tỉnh táo, tạm thời không nói "quỷ, quỷ" nữa, chậm chạp ngẩng đầu lên, ngó Trương Tiểu Phàm đang đứng trước mặt.

Mọi người trên đại điện rờn rợn động dung, ai nấy đều im lặng, cả những người ngồi trên ghế cũng không nén được, bèn đứng dậy, trông lại phía ấy.

Tròng mắt Vương nhị thúc đỏ ngầu, rõ ra thần sắc sợ hãi khủng khiếp quá. Hắn ngấm nghĩa Trương Tiểu Phàm, chẳng thốt một lời, cau cau đôi mày, tựa hồ đang cố sức nghĩ ngợi gì.

Lúc này, có người trong Thanh Vân Môn không nén được liền bước lên, đang định cất lời, thì bị người bên cạnh khe khẽ nắm lại.

Trương Tiểu Phàm thấy Vương nhị thúc chẳng có phản ứng gì, cứ nhìn mình mặt rùng rùng tử khí, trong lòng càng thêm lo lắng, lại la to: "Vương nhị thúc, thúc sao vậy?"

Ai ngờ Vương nhị thúc nghe nó hét, toàn thân phát run, nét mặt tỏ ra kinh sợ khủng khiếp, cả người đột nhiên lăn chiêng ra mặt đất, hai tay ôm đầu, rúm lại thành một đống, trong miệng không ngừng la thảm: "Quỷ, quỷ, quỷ!..."

Trong đại điện khắp phía vang tiếng thở dài, chúng nhân Thanh Vân Môn trên mặt đều có vẻ thất vọng, những người vừa đứng lên cũng chán nản ngồi xuống. Trương Tiểu Phàm còn muốn truy vấn, nhưng bị Lâm Kinh Vũ bên cạnh giữ lại.

Trương Tiểu Phàm vô thức ngoảnh đầu sang, thấy Lâm Kinh Vũ khước mắt đầy lệ, buồn thảm nói: "Chẳng ăn thua gì đâu, chú ấy điên rồi!"

Trương Tiểu Phàm thấy trong đầu nổ "rầm" một tiếng, ngã phịch ra đất, chẳng nói chẳng rằng.

Lâm Kinh Vũ lớn hơn nó một tuổi, tâm tư cũng tinh tế hơn, đưa mắt nhìn mọi người trong đại điện, nó thấy những người đứng đó đều khoác môn y của Thanh Vân Môn, có nam có nữ, có đạo có tục. Hầu hết giắt binh khí, đa số là trường kiếm.

Trong đó, sáu người ngồi trên ghế, khí độ càng có vẻ xuất chúng, hơn hẳn mọi người khác. Trong sáu người này, có ba người là tu hành, ba người là tục gia, đặc biệt người ngồi chính giữa, mình khoác hắc lục đạo bào, tiên phong hạc cốt, hai mắt ôn nhuận long lanh, tất nhiên chính là vị chủ tọa môn đại danh鼎鼎鼎鼎 của Thanh Vân Môn, Đạo Huyền chân nhân.

Lâm Kinh Vũ không rườm lời nữa, kéo Trương Tiểu Phàm dậy, chạy tới chỗ sáu người đó, quỳ xuống trước mặt Đạo Huyền chân nhân, dập đầu lia lịa 'bình, bình, bình'.

Đạo Huyền chân nhân đưa mắt ngắm kỹ hai đứa nó, khẽ thở dài bảo: "Hài tử đáng thương, các người đừng dậy đi!"

Lâm Kinh Vũ chẳng hề nhòe dậy, nó ngẩng đầu nhìn nhân vật thần tiên đệ nhất lưu này, nói giọng bi thương: "Chân Nhân, hai đứa con niên ấu vô tri¹, thành linh gặp cơn đại biến này, thực là không biết làm thế nào mới được. Lão nhân gia người thần thông quảng đại, tỏ tường được cả việc tương lai, xin hãy vì chúng con mà quyết định cho!"

Trương Tiểu Phàm chẳng khéo ăn nói như thế, vả lại đầu óc đang hỗn độn tới bời, cũng chỉ biết nói theo: "Vâng ạ! Thần tiên gia gia, xin người hãy quyết định giúp cho!"

Chúng nhân nghe vậy, trên mặt đều không tìm được nét cười, thoát tiên nhìn Trương Tiểu Phàm nói lời trể đại ngây thơ, nhưng sau mọi ánh mắt đều dồn về phía Lâm Kinh Vũ.

Lâm Kinh Vũ tuổi nhỏ, thân lâm đại biến, lại đối diện với cao nhân danh động thiên hạ như Đạo Huyền chân nhân, mà nói năng vẫn đầu ra đấy, rõ ràng mạch lạc, quả là điềm đạm trầm tĩnh hơn hẳn những hài đồng bình thường, càng không thể đem so với Trương Tiểu Phàm vô tri đến mức còn tưởng Đạo Huyền chân nhân là thần tiên.

Thảm án thôn Thảo Miếu, là chuyện mà Thanh Vân Môn chưa từng gặp, chưa từng nghe tới suốt nghìn năm qua, lại xảy ra ngay dưới chân họ, làm cả môn phái đều chấn động.

Đạo Huyền chân nhân nhận được cấp báo xong vừa kinh ngạc vừa tức giận, bèn triệu tập thủ tọa của sáu chi phái kia đến thương lượng. Lúc này, ngoài thủ tọa của Tiểu Trúc Phong là Thủy Nguyệt đại sư còn chưa đến, thủ tọa của năm chi phái kia đều đã an tọa. Những nhân vật gánh vác được trách nhiệm thủ tọa của bảy chi phái, tất nhiên là những nhân vật đỉnh cao trong Thanh Vân Môn; mà những nhân vật đỉnh cao trong Thanh Vân Môn, cũng chính là những nhân vật tuyệt luân trong hàng ngũ đạo sĩ tu chân luyện đạo trên thế gian. Những người đang ngồi đây, ai nấy đều nhìn xa trông rộng, lúc này trong lòng chỉ biết nhận xét một câu: "Đúng là một miếng ngọc đẹp!"

Đạo Huyền chân nhân khe khẽ mỉm cười, nói: "Tương lai quá khứ thì ta không biết, nhưng các con sống dưới chân núi Thanh Vân, Thanh Vân Môn chúng ta tất nhiên không thể bỏ mặc không lý đến. Tuy thế ta có vài câu muốn hỏi, mong rằng con sẽ trả lời cho rõ." Lâm Kinh Vũ gật đầu nói: "Vâng, đệ tử biết gì sẽ thưa đấy. Xin chân nhân cứ hỏi!"

¹ Niên ấu vô tri: tuổi nhỏ chẳng hiểu biết gì

Đạo Huyền chân nhân gật gật đầu, nói: "Con làm sao mà thoát được kiếp nạn này?"

Lâm Kinh Vũ chờ người, rồi đáp: "Hồi bẩm chân nhân, con còn nhớ là đêm hôm qua vẫn ngủ trên giường ở nhà, nhưng sáng nay tỉnh giấc thì lại đang cùng Tiểu Phàm nằm ngoài đồng, dưới một cây tùng, con cũng không biết đã xảy ra chuyện gì. Sau đó Tiểu Phàm gọi con dậy, chúng con chạy về thôn, thì nhìn thấy cảnh, cảnh, cảnh đó, sợ quá ngất đi."

Đạo Huyền chân nhân chau mày, nhìn sang Trương Tiểu Phàm, nói: "Là con gọi y dậy, thế con thì sao?"

Trương Tiểu Phàm nghĩ một lúc, rồi đáp: "Con cũng không biết làm sao mà ra đến chỗ đó, khi tỉnh lại thấy Kinh Vũ ở bên cạnh, con bèn đánh thức y."

Đạo Huyền chân nhân đưa mắt trao đổi với các vị thủ tọa khác, trong mắt có nét nghi hoặc. Nếu có cao nhân cứu giúp, thì tại sao chỉ cứu có hai đứa nhỏ, nếu không phải là cao nhân, thì bất luận thế nào, cũng giải thích không xuôi!

Đạo Huyền chân nhân trầm ngâm một lát, nói: "Nói như vậy, các con đối với việc đêm hôm qua, không hay biết gì hết."

Hai đứa đồng thanh đáp: "Vâng."

Đạo Huyền chân nhân thở dài, gọi một tiếng: "Tống Đại Nhân²."

"Có đệ tử." Một đệ tử Thanh Vân ứng tiếng bước ra, dáng khôi ngô cao lớn, phục trang theo lối tục gia. Chỗ y vừa đứng là ở sau lưng một người béo lùn đang ngồi, xem ra chính là môn hạ đệ tử của người đó.

Đạo Huyền chân nhân nói: "Người là người đầu tiên phát hiện ra chuyện ở Thảo Miếu, người hãy đem việc lúc đó nói lại một lượt nữa!"

Tống Đại Nhân cất giọng thô sảng: "Vâng. Sáng sớm hôm nay, đệ tử và mấy sư huynh đệ đồng môn ra ngoài lo việc, khi quay về đạp không trung mà đi. Lúc ngang qua trên thôn Thảo Miếu, đệ tử vô tình cúi đầu, thì phát hiện ra trong thôn có hơn hai trăm tử thi chất đống, thảm thương không nỡ nhìn. Bọn đệ tử vội vàng hạ xuống xem xét, thì tìm được hai đứa nhỏ này ở đằng sau thôn, thấy chúng hôn mê bất tỉnh, bèn trước tiên giao cho một vị sư đệ đưa về. Rồi trong một cái nhà tiêu lợp cỏ gianh ở rìa thôn..." y chỉ tay vào Vương nhị thúc đang co rúm trong góc tường, tiếp: "phát hiện ra người này. Chỉ thấy

² Tống Đại Nhân: là chữ Nhân 仁 trong nhân từ 仁慈

y mục quang chờ trệ, tinh thần hoảng hốt, bất luận đệ tử hỏi han thế nào, y đều không đáp, chỉ lặp đi lặp lại mấy lời: 'quỷ, quỷ, ác quỷ' mà thôi."

Lâm Kinh Vũ giật bắn mình, run run hỏi: "Vị đại ca này, xin hỏi các huynh có đếm kỹ số người không?"

Tổng Đại Nhân ánh mắt có vẻ thông cảm, nói: "Ta tìm được một vị sư đệ ngày thường vẫn giao dịch củi lửa với người trong thôn, y rất quen thuộc với mọi người. Y đã nhận mặt, chúng ta cũng đếm nữa, bốn mươi hai hộ dân thôn Thảo Miếu tổng cộng có hai trăm bốn mươi bảy người, ngoài ba người các người ra, ai nấy đều đã chết."

Mặc dù trong lòng đã có dự cảm, nhưng nghe thấy Tổng Đại Nhân khẳng định rõ ràng như thế xong, Lâm Kinh Vũ và Trương Tiểu Phàm vẫn thấy trước mắt tối sầm, suýt lại ngất đi lần nữa.

Đạo Huyền chân nhân khe khẽ thở dài, tay trái nhẹ phất, trong tay bào bay ra một viên ngọc nhỏ màu đỏ, bay đến trước mặt Trương, Lâm hai đứa, lặn trên trán chúng mấy vòng, lập tức một luồng khí thanh mát thấm vào mình.

Chẳng hiểu tại sao, thần kinh chúng vốn đang căng thẳng, tự dưng nhẹ nhõm hơn, rồi thấy trong người mệt rũ, không kìm được bèn nằm ngay trên đại điện, ngủ thiếp đi.

Đạo Huyền chân nhân xua xua tay, chúng đệ tử đang đứng lần lượt hành lễ, rồi theo thứ tự lui ra. Trong đại điện, chỉ còn lại sáu người bọn họ.

Lúc ấy, người béo lùn nói: "Chưởng môn sư huynh, bây giờ huynh dùng 'Định Thần Châu' tạm thời xoa dịu, nhưng sau khi chúng tỉnh lại, huynh sẽ xử trí thế nào?"

Đạo Huyền chân nhân trầm ngâm một lát, quay đầu nhìn đạo nhân ngồi đầu hàng bên trái, hỏi: "Thương Tùng sư đệ, ý đệ ra sao?"

Thương Tùng đạo nhân thân hình cao lớn, diện mạo trang nghiêm, là thủ tọa chi phái 'Long Thủ Phong' của Thanh Vân Môn. Trong Thanh Vân Môn, ngoài chi phái chính của Đạo Huyền chân nhân ra, thanh thế của Long Thủ Phong là lớn nhất.

Thương Tùng bản tính nghiêm khắc, ngoài việc quản lý các đệ tử trong chi phái của mình ra, còn kiêm quản những việc xử phạt trong Thanh Vân Môn. Thanh Vân đệ tử bình thường đối với chưởng môn Đạo Huyền chân nhân cố nhiên kính ngưỡng vô cùng, nhưng khiếp sợ nhất lại chính là vị Thương Tùng thủ tọa ít khi cười nói này.

Bấy giờ, Thương Tùng đạo nhân cau đôi mày rậm, một lát sau mới đáp: "Câu chuyện rất nhiều nghi vấn, trong lúc vội vàng e là khó mà tra xét cho rành mạch được. Nhưng thôn dân Thảo Miếu xưa nay chất phác, chúng ta không thể bỏ mặc con cái của họ. Đệ thấy chúng ta nên thu nạp hai đứa nó vào làm môn hạ!"

Đạo Huyền chân nhân gật gật đầu, nói: "Không sai, ta cũng có ý như vậy. Hai đứa trẻ này thân phận cô khổ, chúng ta phải chiếu cố một chút. Chỉ có điều ta đã rất nhiều năm không thu nạp đồ nhi, chẳng hay có vị sư đệ nào có thể nhận chúng không?"

Lúc này, người béo lùn kia, tức thủ tọa chi phái 'Đại Trúc Phong' của Thanh Vân Môn, Điền Bất Dịch, nói: "Chưởng môn sư huynh, theo đệ thấy, tốt nhất là không nên để cả hai đứa nó quy vào một nơi. Bọn nó thân thế tương cận, nếu để ở với nhau, mỗi khi gặp mặt đối phương, sẽ nhớ lại chuyện cũ, như vậy lệ khí bất tuyệt, e là sau này không hay!"

Đạo Huyền chân nhân nghĩ một lúc, đáp: "Điền sư đệ nói rất có lý. Hai đứa nó tuổi còn nhỏ, gặp cơn đại biến này, chúng ta phải từ từ hóa giải oán hận trong tim chúng, vậy thì không nên để hai đứa nó ở cùng một nơi. Vậy thì cần có hai vị sư đệ thu lưu chúng." Nói đoạn, ông ta đưa mắt nhìn khắp mọi người.

Chỉ thấy thủ tọa của năm phái kia, mà trước nhất là Thương Tùng, ai nấy cùng lúc đổ dồn ánh mắt về Lâm Kinh Vũ, rồi xoáy đi xoáy lại ở đó, không chịu rời ra, mà chẳng có ai để ý đến Trương Tiểu Phàm ở bên cạnh cả.

Với đạo tu chân, tư chất là cực kỳ quan trọng, thế gian thường có cái gọi là thiên tài ngộ đạo, tức là cái thuyết vượt được tu hành trăm năm. Mà người trong Thanh Vân Môn rất thấm nhuần điều này.

Năm xưa khi Thanh Vân Môn cùng đồ mật lộ, chỉ nhờ vào Thanh Diệp Tổ Sư kinh tài tuyệt diệu, tuy tuổi còn trẻ, nhưng thiên tư hơn người, tham phá cổ thư của tiên nhân, tu hành vượt xa tất cả tiên nhân, mà khiến một Thanh Vân Môn hấp hối trở nên dồi dào sức sống, thịnh vượng vô song, rồi trở thành lãnh tụ chính đạo trong thiên hạ ngày nay.

Thêm nữa, danh sư cố nhiên nan cầu, nhưng đệ tử tư chất thượng thừa cũng nan đắc, Lâm Kinh Vũ thiên tư hơn người, căn cốt kỳ giai, thủ tọa của các chi phái Thanh Vân Môn vừa nhìn là đã chọn nó ngay.

Sau một hồi im lặng, Điền Bất Dịch ho lên, rồi nói: "Hà hà, chưởng môn sư huynh, huynh biết Đại Trúc Phong của đệ từ xưa tới nay vốn neo người, thôi thì để đệ giải quyết giúp huynh chuyện này đi!"

Nói đoạn toan chỉ tay về phía Lâm Kinh Vũ, nhưng thủ tọa của 'Triều Dương Phong' là Thương Chính Lương ngồi bên cạnh đã nhồm dậy trước, chắn ngang đường nói với Đạo Huyền chân nhân: "Chưởng môn sư huynh, hôm nay đệ vừa nhìn thấy đứa bé này đã cảm thấy rất hợp với nó, chắc là có mối túc duyên, chẳng bằng để nó đầu nhập môn hạ đệ!"

Thanh Vân Môn lịch sử lâu đời, các chi phái ngoài mặt luôn giữ hòa khí, nhưng bên trong đều có ngầm ý giao kình, nhìn thấy Lâm Kinh Vũ tư chất hơn người, chưa chừng có thể là một Thanh Diệp Tổ Sư nữa, hướng hồ thu nạp môn hạ ít nhất cũng là thêm được một đệ tử, không thể để chi phái khác nắm được cơ hội.

Vì có uy vọng tu hành của Đạo Huyền chân nhân, vốn chẳng ai dám tranh, đằng này Đạo Huyền tự nói là không thu nạp, chuyện tốt như vậy đời nào có thể bỏ qua?

Lúc ấy Thương Chính Lương vừa nói dứt câu, liền có thủ tọa của 'Lạc Hà Phong' là Thiên Vân Đạo Nhân ở bên cạnh nói: "Thương sư huynh, môn hạ huynh đã có đến hai trăm đệ tử, nếu ai ai cũng có túc duyên với huynh, e rằng túc duyên của huynh khó tránh khỏi là quá nhiều đấy."

Thương Chính Lương đỏ lựng mặt, toan nói, Điền Bất Dịch đã tranh tiên: "Thiên Vân sư huynh nói rất đúng á! Luận về số lượng đệ tử, các vị ít nhất cũng trên trăm người, Đại Trúc Phong của ta lại chỉ có bảy người, chẳng ra cái thể thống gì. Chi bằng..."

Lúc ấy Thương Tùng đạo nhân lập tức ngắt lời lão: "Điền sư đệ, hai đứa trẻ này thân thế đáng thương như vậy, cần mang lại cho chúng sự chăm lo, chứ không phải là chú ý đến việc số người của chúng ta nhiều hay ít." Nói đoạn, ông ta ngoảnh đầu sang Đạo Huyền chân nhân, vòng tay nói: "Chưởng môn sư huynh, đứa trẻ này quả là một nhân tài, xin để đệ thu nạp nó làm môn hạ, đệ nhất định sẽ hết lòng dạy dỗ, giúp nó thành tài để an ủi những vong linh của thôn Thảo Miếu."

Đạo Huyền chân nhân trầm ngâm một lát, bọn Điền Bất Dịch, Thương Chính Lương trong lòng đều biết thế là thôi rồi, quả nhiên một lát sau, Đạo Huyền chân nhân bảo: "Thương Tùng sư đệ nói cũng có lý, vậy thì để nó đầu nhập môn hạ đệ đi!"

Thương Tùng khẽ mỉm cười đáp: "Đa tạ chưởng môn sư huynh."

Mọi người ở đây đã cùng Thương Tùng là đồng môn từ rất lâu, biết Thương Tùng ngày thường ít nói ít cười, hôm nay mỉm cười như vậy tức là trong lòng vô cùng hoan hỉ, ai nấy đều không nén được nổi ngấm ngầm tức tối. Chỉ có điều Đạo Huyền chân nhân đã nói ra lời, mà Long Thủ Phong của Thương Tùng thực lực lại lớn, đành phải nuốt nổi tức này xuống.

Đạo Huyền ngưng một lát, lại nói: "Thế còn đứa kia..."

Thương Chính Lương ho một tiếng, nhắm mắt lại; Thiên Vân ngẩng nhìn đỉnh trần đại điện, hình như đột nhiên phát hiện ra hoa văn trên ấy vô cùng đẹp đẽ; Điền Bất Dịch khục khục cười khan, thỉnh linh cơn buồn ngủ ập đến, bèn ngủ say sưa; người ban nãy chưa kịp nói câu nào mà toàn bị kẻ khác cướp lời là Tăng Thúc Thường thủ tọa của

chi phái Phong Hồi Phong thì quay ra nhập định, tựa hồ từ đầu đến giờ không chú ý gì đến sự việc nơi đây vậy.

Còn kẻ vừa giành được thắng lợi là Thương Tùng đạo nhân thì quét mắt khắp lượt một cách lạnh lẽo, nhưng sâu trong mắt lại có nét cười cợt.

Đạo Huyền chân nhân thốt không tránh khỏi chút lúng túng, nhưng bằng vào thân phận của ông ta, tất nhiên không thể nói những lời như lẽ nào chỉ vì đứa trẻ này tư chất kém mà các người lại không cần, chột trong lòng sức nhớ điều gì, lập tức tìm ngay ra được một kẻ thế mạng.

"Điền Bất Dịch." Khuôn mặt tươi cười của Đạo Huyền chân nhân bỗng đầy vẻ dịu dàng.

Điền Bất Dịch giật thót mình, đang định cất lời, Đạo Huyền chân nhân đã tranh tiên: "Chuyện của thôn Thảo Miếu vốn do môn hạ đệ là Tống Đại Nhân phát hiện ra trước tiên, xem ra đứa bé này với Đại Trúc Phong của đệ rất có duyên phận đấy. Hà hà, hay là đệ thu nạp nó đi!"

Điền Bất Dịch luống cuống, Trương Tiểu Phàm tư chất tầm thường, nhìn một cái là nhận ra ngay, thu nạp làm môn hạ chỉ tổ nhọc xác, lão tất nhiên chẳng vui vẻ gì. Lão muốn phân biện, nhưng Đạo Huyền lại giành lấy cơ hội, không cho lão nói: "Được rồi, chuyện này ấn định rõ ràng như vậy, các vị sư đệ cũng phải chú ý điều tra việc kia, hiểu cả chưa?"

Bọn Thương Tùng cùng đứng dậy, đồng thanh đáp: "Vâng."

Đạo Huyền chân nhân gật gật đầu, ho khế mấy tiếng, không nhìn đến thái độ của Điền Bất Dịch, bước mau vào hậu điện. Bóng ông ta khuất rồi, trên Ngọc Thanh Điện liền vang tiếng cười lớn.

Môn hạ đệ tử của Đại Trúc Phong là Tống Đại Nhân vẫn đợi nãy giờ ngoài cửa Ngọc Thanh Điện, mãi mới thấy các vị sư trưởng bước ra, bèn tiến lên đón, thì thấy sư phụ Điền Bất Dịch trong tay ôm Trương Tiểu Phàm, bất giác chờ người, hỏi: "Sư phụ, thế nào rồi?"

Điền Bất Dịch nhìn ra là y, bỗng dâm tức giận, cúi kinh quát: "Thế nào là thế nào? Có ngọc không thế? Còn không mau đón lấy!?"

Tống Đại Nhân vội vàng đón lấy Trương Tiểu Phàm vẫn đang say ngủ, Điền Bất Dịch nộ khí bừng bừng, khước mắt cứ chĩa vào bọn Thương Chính Lương, Thiên Vân mấy người lúc ấy vừa đang bước ra vừa cười vụng, lòng càng thêm giận dữ, bèn hét bảo Tống Đại Nhân: "Mau đi đi, còn ngây ra ở đó làm gì?"

Dứt lời, cũng không thèm để ý đến ai nữa, hữu thủ hư không vạch một đường, một làn xích quang lóe sáng, rồi một thanh trường kiếm màu đỏ vút lên, chưa nhìn rõ động tác của lão ra sao, đã thấy lao tới kiếm rồi phá không bay vọt đi.

Tống Đại Nhân nhất thời không nắm được đầu đuôi câu chuyện, nhưng ít nhất cũng hiểu rằng mình vừa có thêm một sư đệ. Y nhìn Trương Tiểu Phàm nằm trong lòng, thốt lên: "Tiểu sư đệ, ta còn chưa biết đệ tên là gì nữa!"

Trương Tiểu Phàm vốn vẫn ngủ say chưa tỉnh, hồn nhiên không biết rằng số mệnh của mình đã vô tình quành sang một khúc ngoặt lớn.

- o O o -